

Arrest

nr. 122 799 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

1.2. Op 26 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werd aan verzoeker betekend op 29 november 2013.

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/06/2013 werd ingediend door:

Naam: W.

Voorna(a)m(en): J.

Nationaliteit: Afghanistan

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, in het dossier zijn bewijzen aanwezig dat betrokkene een leefloon ontvangen heeft van het OCMW voor de periode van oktober 2012 tot april 2013. Gezien betrokkene niet gelijktijdig ten laste kan zijn van het sociale bijstandsstelsel en de referentiepersoon is niet voldaan aan hogervermelde voorwaarde. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ; Schending van artikel 8 E. V.R.M. ; Manifeste beoordelingsfout ; Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en na een deel van de bestreden bijlage 20 te hebben geciteerd:

“Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de gezinsrealiteit niet ontkent.

De verzoeker is de zoon van de heer [A.W.] en zij vormen een ware gezinscel.

Gelet op deze gezinsrealiteit dient de vraag gesteld te worden of de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op een gezinsleven waarborgt, niet met de voeten treedt door aan de verzoeker een verblijfsrecht te weigeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent te mogen oordelen geen verblijfsrecht toe te kennen aan de verzoeker omdat de verzoeker voor de periode van oktober 2012 tot april 2013 leefloon heeft ontvangen van het O.C.M.W. en zodoende niet ten laste kan zijn van de referentiepersoon, de heer [A.W.].

- 4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke familiale situatie van de verzoeker.

De verzoeker is de enige zoon van de 80-jarige [A.W.].

De heer [A.W.] heeft de Belgische nationaliteit.

De heer [A.W.] heeft zijn ganse leven in België gewoond. Zijn leeftijd laat hem niet toe om naar een ander land te verhuizen teneinde aldaar zijn recht op gezinsleven uit te oefenen.

De verzoeker woont reeds sinds 2008 onafgebroken in België! Hij is geïntegreerd in de Belgische samenleving.

De verzoeker heeft belangrijke periodes van legaal verblijf gehad en wordt tevens al jaren gedoogd.

5

De verzoeker is sinds de verblijfsaanvraag in de mogelijkheid om te werken.

Toch wordt hem verblijfsrecht ontzegd, omwille van het feit dat de verzoeker niet ten laste zou vallen van de heer [A.W.] (cf. punt 4.2.3.).

Een dergelijke gang van zaken gaat in tegen alle redelijkheid aangezien de vader van de verzoeker reeds gepensioneerd is én de verzoeker een inkomen kan verwerven omwille van zijn verblijfsrecht.

a) Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de gezinssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tót het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b) Verder is het werkelijk niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing niet nagaat of motiveert of de verzoekers banden in België gezien de gezinsrealiteit niet opwegen tegen zijn banden met zijn thuisland.

De verzoeker dient te benadrukken dat zijn biologische vader en biologische moeder reeds lange tijd geleden gestorven zijn.

Toen de verzoeker twee jaar was, werden zij vermoord. De verzoeker is grootgebracht door zijn oom, maar zijn oom heeft nimmer een ware vaderfiguur voor de verzoeker geweest.

Op het moment dat de verzoeker als bij toeval de heer [A.W.] ontmoette op de trein, werd alles anders. Het klikte dermate goed tussen de verzoeker en de heer [A.W.] dat er een uitermate hechte band groeide zoals de band tussen vader en zoon.

Een adoptieprocedure heeft deze band geofficialiseerd.

6

De persartikelen die aan dit verzoekschrift worden gevoegd tonen aan hoe gelukkig vader en zoon zijn!

'Echt waar, voor mij is [J.] als een zoon van mijn eigen vlees en bloed'

'De suikerbonen staan op tafel en ik heb zelfs geboortekaartjes gekregen. Mijn geluk kan niet op. Ik voel me alsof ik 100 ga worden!

(stuk 4)

'De eerste keer dat iemand ap tegen mij zei - ik ben per slot van rekening al tachtig - was een onbeschrijflijk moment 'Ik kan mijn zoon niet meer missen. Ik zou verloren lopen zonder hem. Nu heb ik tenminste een doel in mijn leven. Ik kan me niet beter voelen dan nu.'

(stuk 5)

Het is niet te begrijpen dat de verzoeker wiens enige naaste familielid, zijn vader, de Belgische nationaliteit heeft van de overheid te horen krijgt dat hij geen verblijfsrecht toegekend krijgt.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel. Dat er in casu sprake is van een ware gezinscel kan niet ontkend worden, gelet op het feit dat de verzoeker reeds vijf jaar bij zijn vader, de heer [A.W.], woont (stuk 6)

Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 E.V.R.M., die het recht op gezins- en familieleven waarborgt. Verdragsbepalingen primeren op nationale wettelijke bepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren dat de rechten van de verzoeker op eerbieding van zijn gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. niet geschonden zijn.

De verzoeker wordt al jaren gedoogd in België.

Niettegenstaande het gegeven dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft, de verzoeker zelf volledig geïntegreerd is... wordt geoordeeld dat zijn recht op gezinsleven niet erkend moet worden omdat er niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden voor de gezinshereniging.

c) Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

Nogmaals, het enige naaste familielid van de verzoeker is zijn vader, de heer [A.W.], van Belgische nationaliteit.

7

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

d)

Ten slotte dient er gewezen te worden op de merkwaardige, absurde vicieuze cirkel die er ontstaat door de houding van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad. Voor de verblijfsaanvraag én tot een maand na zijn verblijfsaanvraag viel de verzoeker ten laste van zijn vader dhr. [W.].

Toen de verzoeker verblijfsgerechtigd werd, kon de verzoeker na ongeveer een maand zorgen voor een extra inkomen maar blijkbaar mag dit volgens de bestreden beslissing niet. Dergelijke situatie mag terecht verbazen want nét door de kwestieuze verblijfsweigering zal de verzoeker opnieuw ten laste vallen van zijn vader én zal aan de zogezegde grondvoorwaarde voldaan zijn.

Maar als hij wel verblijfsrecht heeft, dan mag hij niet werken van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Begrijpe wie begrijpen kan!?

e) *Verder dient nogmaals gewezen te worden op de leeftijd van de verzoekers vader.*

De heer [A.W.] is reeds 80 jaar oud.

De verzoeker wil er voor zijn vader zijn.

Niet alleen wenst de verzoeker financieel bij te dragen in het onderhoud van hun gezin (zie infra), ook wenst de verzoeker in de nabijheid van zijn vader te verblijven eens zijn vader hulpbehoevend wordt.

De verzoeker is zoals gezegd jaren wel ten laste geweest van zijn vader.

Door de bestreden beslissing zal de verzoeker opnieuw ten laste zijn van zijn vader.

Dat de heer [A.W.] in de toekomst ten laste zal worden van zijn zoon is waarschijnlijk.

Respect voor het gezin, de hechte band tussen vader en zoon, en het tonen van enige redelijkheid en menselijkheid, zou in casu op zijn plaats geweest zijn.

- 4.2.3.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker niet meer ten laste zou vallen van de heer [A.W.], waardoor de situatie van de verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Er wordt verwezen naar de periode oktober 2012 tot april 2013 waarin de verzoeker steun van het O.C.M.W. heeft gekregen.

8

a) *Er dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een periode die geheel in het verleden ligt, zonder de actuele situatie, of minstens de situatie op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, aldus 04/06/2013, in overweging te nemen. Toen viel de verzoeker ten laste van zijn vader. Het gegeven dat de verzoeker van oktober 2012 tot april 2013 leefloon heeft genoten, impliceert evident niet dat de verzoeker op het ogenblik van de aanvraag - en op heden - én de periode voorafgaand aan oktober 2012 niet ten laste zou vallen van zijn vader, de heer [A.W.].*

Op basis van de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet in alle redelijkheid besluiten dat de verzoeker niet ten laste valt van zijn vader, aangezien de periode naar dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken refereert geheel in het verleden ligt. De actuele situatie wordt genegeerd.

Bovendien wordt de absurde situatie gecreëerd dat de verzoeker door het verblijfsrecht te weigeren in ieder geval ten laste valt van zijn vader.

b) *In een brief van de verzoeker maakt de verzoeker melding van het feit dat hij reeds vijf jaar bij zijn vader woont (stuk 6).*

Daarnaast meldt de verzoeker dat zijn vader instond voor de kosten van school, trein- en busabonnement...

De verzoeker was / is aldus ten laste van zijn vader, de heer [A.W.].

Maar op een bepaald moment werd de verzoeker ingelicht dat hij in feite recht had op O.C.M.W.-steun en dat hij zich tot het O.C.M.W. moest wenden om deze steun te verkrijgen (stuk 6).

De verzoeker, noch zijn vader, hebben aldus zelf gevraagd om O.C.M.W.-steun te bekomen, het werd de verzoeker aangeboden (een gegeven dat perfect mogelijk is in België).

c) De verzoeker wenst verder te benadrukken dat hij reeds jaren ten laste is geweest van zijn vader. Doch, op heden heeft hij een leeftijd bereikt, alsook zo goed als zijn opleiding voltooid, teneinde op zijn eigen benen te staan - alhier in België.

De verzoeker wenst te gaan werken, zodat hij van niemand ten laste moet, aldus niet van zijn vader alsook niet van het Belgische sociale zekerheidsstelsel.

De verzoeker wenst op zijn beurt iets te betekenen voor zijn vader, wenst op zijn beurt bij te dragen in de kosten van de dagelijkse behoeften van hun gezin.

d) En omwille van het feit dat de verzoeker na jarenlang ten laste te zijn geweest van zijn vader nu eindelijk de mogelijkheid heeft om zelf inkomen te verwerven wordt hij het land uitgewezen.

9 e)

Het is frappant te moeten vaststellen dat over het algemeen het gebrek aan inkomen leidt tot een weigering van verblijf, doch dat in casu het omgekeerde waar lijkt te zijn.

Omwille van het feit dat de verzoeker zelf wenst te werken en zodoende samen met zijn vader in hun onderhoud te kunnen voorzien, is de reden van weigering van verblijf.

Begrijpe wie begrijpen kan.

4.3.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijk basis: art 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. Regelmatig verblijf in België verstreken."

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)" (eigen onderlijning)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(...)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen. In casu is het duidelijk dat de weigering van het verblijfsrecht, en de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 E.V.R.M. schendt.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepaling niet kunnen plaatsvinden. Iedere bestuursbeslissing dient individueel op afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

Er is geen duidelijkheid omtrent de juridische overweging, noch werd de individuele situatie van de verzoeker onderzocht. De beslissing is uitermate stereotype.

4.4.

De vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de hoger genoemde wetsbepalingen en beginselen".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de bijlage 20 getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

*bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)*

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat dat verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag de volgende documenten had neergelegd:

*"- Attesten verhoogde tegemoetkoming CM voor W.A. en W.J.
-Attest maandbedrag pensioen dd. 02.01.2013 + 6 rekeninguitreksels Belfius ivm betaling pensioen januari 2013 tot en met mei 2013".*

Uit hetzelfde stuk blijkt dat verzoeker gevraagd werd om binnen de drie maanden en ten laatste op 3 september 2013 de volgende documenten over te leggen: *"- bewijzen dat u ten laste bent van de referentiepersoon (vb. attest onvermogen, bewijs financiële steun in het verleden, attest niet ten laste vallen van het OCMW,...) - Geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte".*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker bovenvermelde gevraagde documenten heeft neergelegd. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift in essentie aan dat verwerende partij oude koeien uit de gracht haalt door te wijzen op een leefloon dat verzoeker genoten heeft vóór het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker kan gevolgd kan worden in zijn redenering dat OCMW-steun die dateert uit de periode voorafgaand aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet impliceert dat hij op het ogenblik van de aanvraag en *"tot op heden"* niet te laste zou vallen van zijn vader, doch uit niets blijkt dat hij stukken heeft neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.1. aanvraag die aantonen dat hij minstens op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ten laste van zijn vader zou zijn. Verzoeker stelt dat hij *"[i]n een brief [...] melding [maakt] van het feit dat hij reeds vijf jaar bij zijn vader woont (stuk 6). Daarnaast meldt de verzoeker dat zijn vader instond voor de kosten van school, trein- en busabonnement..."* maar dit kan niet worden teruggevonden in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken of elementen waarover ze niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bijlage 20. Verzoeker kan dus noch met voormeld betoog noch met zijn bloot betoog *"dat hij reeds jaren ten laste is geweest van zijn vader"*, noch met zijn intenties naar de toekomst toe, *"Doch, op heden heeft hij een leeftijd bereikt, alsook zo goed als zijn opleiding voltooid, teneinde op zijn eigen benen te staan - alhier in België. De verzoeker wenst te gaan werken, zodat hij van niemand ten laste moet, aldus niet van zijn vader alsook niet van het Belgische sociale zekerheidsstelsel. De verzoeker wenst op zijn beurt iets te betekenen voor zijn vader, wenst op zijn beurt bij te dragen in de kosten van de dagelijkse behoeften van hun gezin."* noch met zijn gevolgtrekking uit de bijlage 20 dat *"de absurde situatie gecreëerd wordt dat de verzoeker door het verblijfsrecht te weigeren in ieder geval ten laste valt van zijn vader"*, noch met zijn betoog dat de beslissing tot weigering van verblijf onredelijk is gezien hij de enige zoon is van een 80-jarige Belg, hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en een inkomen kan verwerven omwille van zijn verblijfsrecht, de vaststelling in de bestreden bijlage 20 aan het wankelen brengen dat hij op onvoldoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze vaststelling, getroffen op grond van artikel 40 bis, §2, 3°, juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is of berust op onjuiste feitenvinding.

2.6. Verzoeker merkt verschillende keren doorheen zijn verzoekschrift op *"het feit dat de verzoeker zelf wenst te werken en zodoende samen met zijn vader in hun onderhoud kunnen voorzien, is de reden van weigering van verblijf"*, maar dit betoog mist feitelijk grondslag aangezien dit niet kan worden gelezen in de bijlage 20.

2.7. Er wordt geen verdere kritiek geuit op de beslissing tot weigering van verblijf dan de voormelde en deze beslissing blijft derhalve overeind.

2.8. Grootste punt van kritiek van verzoeker is dat verwerende partij door het nemen van de bijlage 20, artikel 8 EVRM schendt . Deze kritiek houdt verband met het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten is in de bijlage 20 (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

2.9. Verwerende partij verweert zich op deze kritiek als volgt:

"De verzoekende partij voert in het enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd, 4.11.1950

(hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt (...)

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg oreen vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd, 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gelet op het feit dat zij verwijst naar de familieband met haar adoptievader.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak: van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk maakt.

Dienaangaande kan worden verwezen naar het feit dat zij leefloon ontving en bovendien in haar inleidend verzoekschrift zelf te kennen geeft voor een eigen inkomen te kunnen instaan.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmutl/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' -toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.V.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudil/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqirni/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie Rv.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, Z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar adoptievader wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook Rv.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel nog voorhoudt dat zij reeds gedurende jaren wordt gedoogd op het Belgische grondgebied, laat verweerder nog gelden dat voormelde bewering manifest in tegenstrijd is met de stukken van het administratief dossier.

Verweerder laat gelden dat aan de verzoekende partij sedert haar binnenkomst in het Rijk reeds driemaal bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, waarvan de laatste keer op 08.04.2013. De verzoekende partij haar bewering is niet ernstig, waar zij voorhoudt reeds belangrijke periode van legaal verblijf gehad te hebben en al jaren gedoogd te worden."

2.10. Volgens vaste jurisprudentie van het EHRM (onder meer in het arrest in de zaak Onur tegen het V.K. van 17 februari 2009 in zaaknummer 27319107, JV 2009/14) zal tussen ouders en meerderjarige kinderen sprake moeten zijn van "more than the normal emotional ties" voordat de bescherming van artikel 8 EVRM kan worden ingeroepen. Uit de jurisprudentie van het EHRM kan echter ook worden afgeleid dat bij jongvolwassenen die nog bij hun ouders verblijven en geen eigen gezin hebben gesticht, deze eis van "more than the normal emotional ties" niet wordt gesteld. Op 23 juni 2008 heeft het EHRM in de zaak Maslov v. Austria (Application No. 1638/03), als volgt overwogen: "The Court considers that the imposition and enforcement of the exclusion order against the applicant constituted an interference with his right to respect for his "private and family life"(§ 61). (...) He had reached the age of majority, namely 18 years, when the exclusion order became final in November 2002 following the Constitutional Court's decision, but he was still living with his parents. In any case, the court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life". (§ 62)."

Op 23 september 2010 heeft het EHRM in de zaak Bousarra c. France (Application No. 25672/07), als volgt overwogen: "Le requérant avait (...) vingt-quatre ans au moment de son expulsion. (...) Le requérant était célibataire et sans enfant. En tout état de cause, la Cour a admis dans un certain nombre de affaires concernant de jeunes adultes qui n'avaient pas encore fondé leur propre famille que leurs liens avec leurs parents et d'autres membres de leur famille proche s'analysaient également en une "vie familiale". (§ 38)." Op 20 september 2011 heeft het EHRM in de zaak A.A. v. United Kingdom (Application No. 8000/08), als volgt overwogen: "An examination of the Court's case-law would tend to suggest that the applicant, a young adult of 24 years old, who resides with his mother and had not founded a family of his own, can be regarded as having "family life". (§ 49)."

2.11. Aangezien verzoeker werd geadopteerd door een 80-jarige Belg, nog een jongvolwassene is die nog geen eigen gezin heeft en die blijkens het administratief dossier effectief bij zijn adoptieouder woont, kan gelet op voornoemde jurisprudentie van het EHRM aangenomen worden dat verzoeker valt onder de werkings sfeer van artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van een grief aangaande artikel 8 EVRM

houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.12. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.13. Gelet op de gevorderde leeftijd van verzoekers Belgische adoptievader kan er worden aangenomen dat er ernstige hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in verzoekers land van herkomst, Afghanistan. Dit ziet ook de verwerende partij ter terechtzitting in. Verzoeker verblijft sedert 2008 in België, in eerste instantie als niet begeleide minderjarige vreemdeling en verblijft op het ogenblik van het treffen van de bestreden bijlage 20 reeds vijf jaar in het land, waarvan een niet onaanzienlijk gedeelte op legale wijze, aangezien blijkens de nota van de verwerende partij de Raad van State op 18 december 2012 het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 januari 2012 vernietigde, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kan gelet op deze specifieke omstandigheden van de zaak die worden uiteengezet in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten duidt op een disproportionele belangenafweging door verzoekers belangen, namelijk blijven bij en de zorg op zich nemen van zijn 80-jarige adoptievader die geen andere kinderen heeft, ondergeschikt te maken aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, dit door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs in de hypothese dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou inhouden.

2.14. De vastgestelde schending van artikel 8 EVRM leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bijlage 20. Er is derhalve geen reden om verzoekers kritiek aangaande de schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet te beoordelen aangezien deze eveneens is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de eventueel gegronde kritiek geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.15. De vernietiging van de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van*

huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen volgens dewelke wanneer de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een beslissing treft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “desgevallend” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover dit gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA